

Lucht

Toen ik me vanmorgen in een stoel liet zakken bij de kapper die me is aanbevolen door de schoonheidsspecialiste waar ik terecht kwam via de

mondhygiëniste die me was aangera- den door mijn tandarts, wist ik dat het einde zoek is.

Het is begonnen met een bezoek aan de huisarts, enkele maanden ge- leden. Ik wilde dat ze iets zou doen aan de rochelhoest van mijn baby.

Dat zou vanzelf wel overgaan, meen- de ze. Ze tastte mijn rug af met een stethoscoop. Na twee, drie keer diep in- en uitademen, had ik astmatische bronchitis. Ik kreeg een pompje waarmee ik koude lucht in mijn lon- gen kan spuiten, als ik het benauwd krijg.

Ik had het niet eerder benauwd ge- had. Nu grijp ik regelmatig naar het pompje en spuit koude wolken in mijn longen. Het is alsof er een land- schap opengaat in mijn borst, wan- neer ik de lucht inadem. Rollende heuvels spreiden zich uit achter mijn borstkas en een frisse wind begint te waaien. In mijn hoofd ontstaat een kalmte. Het rustgevende effect is van korte duur. Na vijf, tien minuten krijg ik het benauwd, en verlang ik naar de volgende haal.

Omdat de huisarts zei dat ik veel moet bewegen, werd ik lid van een sportschool. Daar kreeg ik een perso- nal trainer die vond dat een fysiothe- rapeut 'zijn handen in mijn benen moest zetten', toen ik klaagde over een zeurende pijn in mijn knieën.

De fysiotherapeut zag dat ik X-be- nen heb. Omdat mijn huisarts en mijn fysiotherapeut vonden dat ik speciale zooltjes moest laten maken om de scheefgroei van mijn grote teen tegen te gaan, loop ik nu op gro- te schoenen, de enige waar de harde zolen in passen die een podoloog mij heeft aangemeten. Het is alsof ik op eieren loop. De podoloog zegt dat dit went. Ik weet niet of ik hier aan wil wennen.

De podoloog zag dat mijn ene been een centimeter langer is dan het an- dere en heeft me op het hart gedrukt bij een manueeltherapeut langs te gaan.

Wanneer ik mijn agenda opensla, zie ik dat deze gevuld is met belang- rijke afspraken ter voorkoming van mijn lichamelijk verval. Ik denk niet dat de verschillende experts overdrij- ven. Ik heb X-benen. Mijn ene been is langer dan het andere. Ik voel me be- ter als ik drie keer per week sport. Maar als dit zo doorgaat heb ik ner- gens anders meer tijd voor.

Ik zou vandaag naar schilderijen van Sara van der Heide willen gaan kijken, bij Galerie Diana Stigter.

Maar de fysiotherapeut gaat me spe- ciale oefeningen voor mijn X-benen laten zien, en daarna moet ik condi- tietraining in het zwembad. En van- middag moet ik naar de podoloog, om te laten controleren of ik wel de juiste schoenen heb gekocht voor de inlegzooltjes die hij heeft gemaakt.

Ik kan deze week niet naar de ten- toonstelling van polaroids in Pump House Gallery, in Londen, met werk van Tim Braden, Walker Evans, Ri- chard Hamilton en Michael Snow.

Morgen heb ik een afspraak voor een longfunctieonderzoek in het Dia- gnostisch Centrum, en overmorgen moet ik naar de mondhygiëniste.

Van Michael Snow zag ik ooit een zwart-witfoto van een van zijn vin- gernagels, afgedrukt op groot for- maat. De nagel was zo groot als een hoofd. Witte vlekken lagen wild als vlokken in een sneeuwstorm over de nagel verspreid.

Kalkgebrek, als ik me niet vergis. Daar zou hij eens naar moeten laten kijken.